

MORGON-POSTEN, Tisdagen den 6 mars 1900

Theodor Mannheimer

Då vi igår afton efterhörde den sjuke finansmannens hälsotillstånd, fingo vi veta, att sjukdomen var rätt allvarsam. Men att slutet var så nära förestående, kunde vi icke ana. Visserligen hade direktör Mannheimer redan en gång förut haft en ganska svår lunginflammation, men man kunde dock hoppas, att hans kraftiga natur äfven nu skulle segra. Denna förhoppning slog fel. Sveriges främste bankman, i mångt och mycket en reformator i stor stil, en man med klok, ofta genialisk blick, gick bort i natt vid half ett-tiden. Man må icke undra på, att Morgonposten vid denna sena timma icke hinner lämna en minnesruna, värdig den bortgångne.

Theodor Mannheimer föddes i Köpenhamn 1833 den 3 november. Han inflyttade till Göteborg 1855 och bildade en spannmålsfirma Pinaeus, Mannheimer & Co. Det var dock icke som grosshandlare han skulle vinna sitt namn.

Redan 1863 hade Oskar Ekman och han haft planer att grundlägga en bank och denna bank - Skandinaviska Kreditaktiebolaget - trädde i verksamhet 1:ste april 1864. Hvad denna inrättning varit för Sverige, där den verkat som banbrytare, vet alla. Man kan tryggt säga om vårt bankväsende: hvar hade det stått, om den icke funnits till?

Han lefde i det lyckligaste hem. Maka och barn voro för honom allt. Men han älskade äfven det fina vettet och den glada humorn. Hans hus var en samlingsplats för mycken glädje och många andliga intressen. SjälF var han mycket beläst, och dagslitteraturen, icke minst prässen, följde han med stor uppmärksamhet.

Vid hans bår står sörjande först och främst hans familj, som det tunga slaget så plötsligt drabbat.

Han var i det lyckligaste äktenskap förenad med Hanne Meyer och hade med henne tre söner, Otto, jurist, Herman, bankdirektör, och Carl Henrik, läkare.

Men Theodor Mannheimer sörjes af långt flere. Han har varit en för vårt land i högsta grad nyttig man. Han har lättat affärssamfärdseln, han har haft blick för det nya, under det att han på samma gång gått försiktigt fram. Det är ju gifvet, att en man i hans ställning, chef för ett så stort pänningverk, skulle äga många motståndare, men ingen af dem har dock vågat nalkas hans namn med beskyllningar för något orätt. Han kunde lätt fatta eld, men var ock snar till försoning, och han gynnade aldrig osunda spekulationer. Om vårt samhälle förskonats från sådana, var det nog mycket hans förtjänst.

Mannheimer blef bankens förste direktör och har sålunda i 36 år varit chef för den stora finansinrättningen. Den har utvidgat sig och skaffat sig filialer, och allt större blev arbetslasten, men han hade skuldror att bära den och mer därtill. För sin bank intresserade han sig naturligtvis mäst, men äfven samfärdseln hade i honom en stor gynnare. Han satt i Bergslagsbanans, Vestkustbanans, Boråsbanans och Nora-Karlskogabanans styrelser. Han var mångårig ledamot af Göteborgs stadsfullmäktige, där hans klara affärsblick gjorde mycken nytta. Och äfven för svenska staten har han verkat vid flera finansoperationer. Han sattes in i den kungliga bankkomitén 1881, och han mottog af konungen Vasaordens kraschan och Nordsjärneordens riddarkors.

Han arbetsförmåga var stor. Som ledare af den stora bankinrättningen, hvilken från en ganska ringa början växte ut till något för våra förhållanden storartadt, var han alltid med i arbetet, öfvervakade allt. Som chef kunde han fordra mycket, men han var ock en välvillig och omtyckt sådan.

Göteborgs hela utveckling har varit sund och försiktig och ändå har en viss storslagenhet gjort sig gällande. Att dess förnämste finansman icke varit utan inflytande på detta goda resultat, är klart.

Man tycker sig fastmera i denna utveckling återfinna något af Theodor Mannheimers personlighet, i hvilken, jämte klokhet, reda och försiktighet, fanns en viss förmåga att se sakerna i stort.

G.B.